

И много съж хората по нея.
А слънцето обича всичките.

То отива сега да погрее и да затопли и други, които съж го чакали и съж плакали за него. А следът слънцето отлитат и птичките. Заспиват пеперудките и свещулките. Студено имъ е.

А когато мине тази есень,

Когато отъ зимата и ние примръзнемъ и ни домилъе за слънцето,

То, доброто и хубаво слънце, пакъ ще се върне при настъ.

Да ни огре и затопли.

И да ни зарадва . . .

А следът него ще дойдат и птичките.

Още по-хубави и още по-сладки пъсни да ни попъятът.

И дълго ние ще ги слушаме . . .

Ще дойде пролѣтъта.

Тя носи цвѣтя и води птичките, събужда пеперудките.

Събужда и цѣлия животъ !

Владимиръ Русалиевъ.

К ЖДЕ ?

Кѫде, кѫде съ викъ жаленъ,
О, жерави летите

Въ небесни синини ?

— Къмъ южните страни !

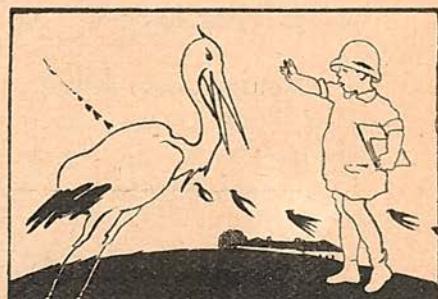
А ти, съ такава грижа,
Кѫде се стѣгашъ мила,

Ти лѣстовичка лека ?

— Къмъ Африка далека !

Ти, щърко дългокраки,
За де се готвишъ ти ?

— И азъ на югъ, тамъ, дето
Рѣката Нилъ блещи !

А ти, дете, кѫде така
Си рано подранило ?

— Отивамъ да се уча
Въ училището мило !

Каменъ Шипковъ.